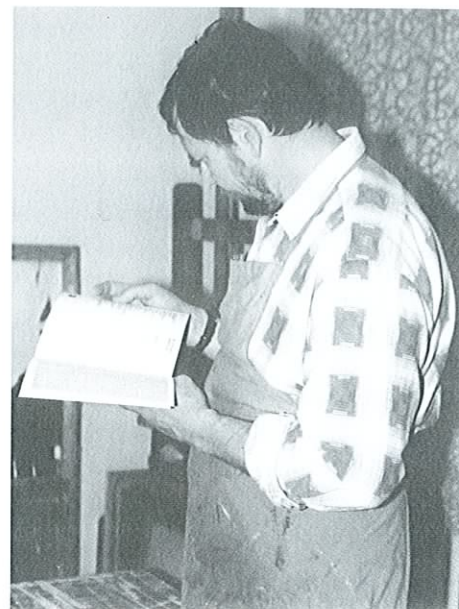

Pavel Mühlbauer

Malíř a kreslíř Pavel Mühlbauer se narodil 8. června 1949 v Sušici. V letech 1969 až 1975 studoval v ateliéru profesora Jan Smetany na Akademii výtvarných umění v Praze. Samostatně vystavuje od roku 1979, kolektivních výstav se účastní od roku 1976. Svými díly je zastoupen v řadě veřejných a soukromých sbírek v ČR a zahraničí (Národní galerie v Praze, Alšova jihočeská galerie v Hluboké nad Vltavou, sbírka AU, Nishinomiya v Japonsku, Sympozionální sbírka V Piešťanech na Slovensku a další). Je členem výtvarné společnosti Kruh v Kostelci nad Černými Lesy a výtvarného odboru Umělecké besedy v Praze. Žije a pracuje v Praze a Sušici.

Zastavení v krajině

Obrazy a kresby Pavla Mühlbauera nám od prvního pohledu tvoří vstupní bránu kamsi do samotného jádra organického dění. Tuto bránu otevírá autorův silně introspektivní projev, který citlivě zaznamenává přírodní rytmy a cykly ležící většinou nepovšimnutě pod nánosy našeho odstředěného vědomí v urychleném a málo vnímavém civilizačním prostředí. Uprostřed naší vykloubené a technologiemi řízené lidské situace nám přináší autor cennou připomínku, že stojíme mezi hlubšími a trvalejšími dimenzemi přírodních živlů. Tyto živly mají vlastní časový rámeček nezávislý od toho lidského, který člověk musí plně respektovat, aby mohl dosáhnout alespoň dílčího poznání jejich skrytých vztahů a sil. Mühlbauerův kontemplativně založený přístup mu právě umožňuje toto poznání, předkládá nám výjevy pramenící ne z toho, co vidíme zvenku, ale z toho co se odehrává pod povrchem, uvnitř, mimo naše běžné schopnosti pozorování.

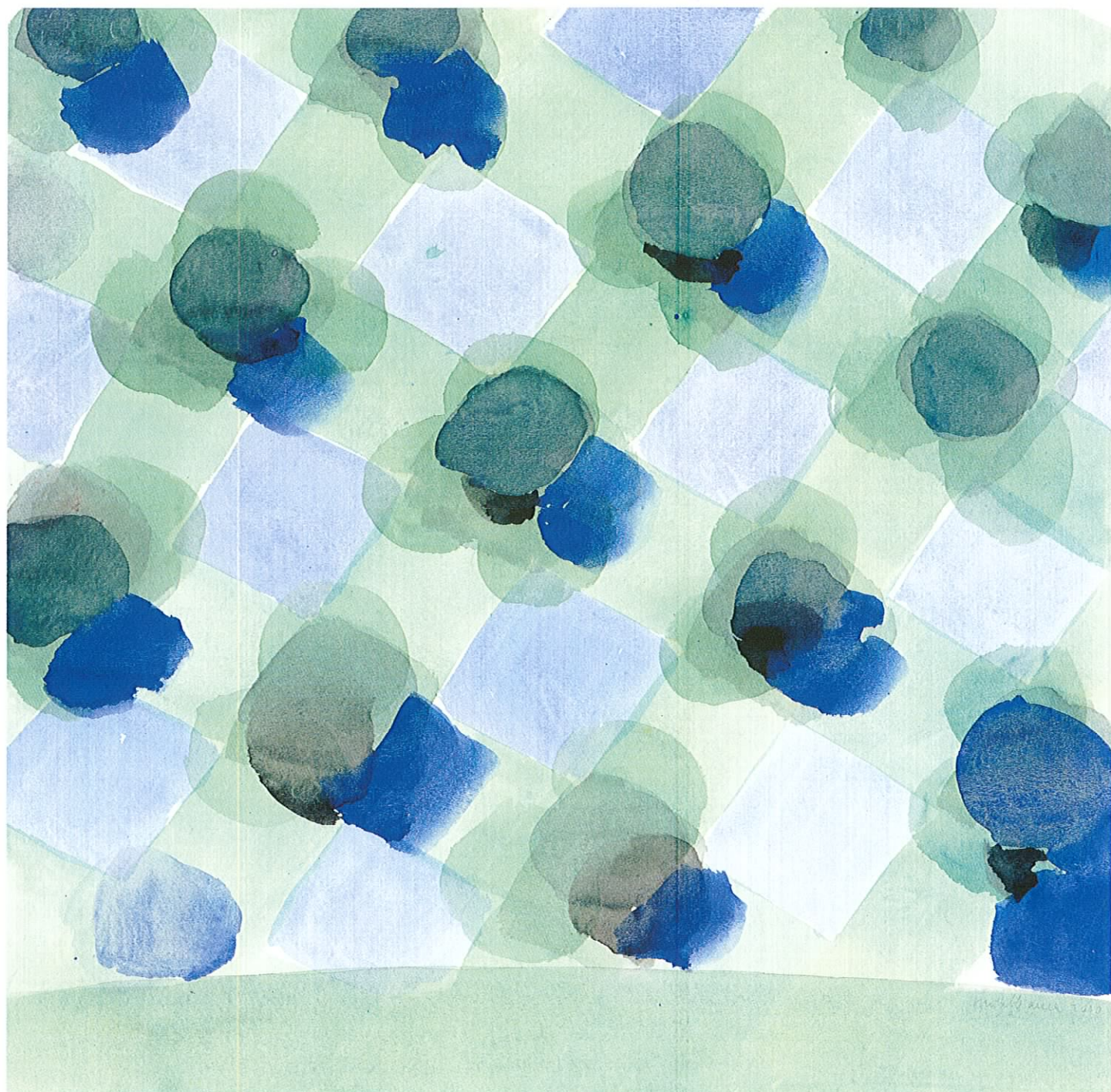
Mühlbauerův tvůrčí svět je vlastně onen prostor k zastavení, který má svůj vznik v autorových konkrétních prožitcích z přírody. Silně specifické vjemy z uzavřeného prostředí lesního interiéru nebo z otevřeného prostředí louky autor okamžitě zaznamenává ve zkratce v tužkových skicích, které pak přenáší při procesu tvůrčího třibení do kvašových kreseb, posléze pak do obrazů temperou a olejem. Nejde mu o znázorňování samotných přírodních tvarů, ale především o pojednání jejich stavu, o hledání toho, čemu sám říká 'zástupné formy' vyjadřující stavbu, řád a dění v přírodě. Jeho poslední tvorba se vyznačuje například diagonálními konstrukcemi, jejichž dynamická vnitřní propojenost vytvořila možnost dále rozvíjet tvůrčí reflexe barvy, světla a stálých proměn přítomných v každém, byť nepatrném, zlomku přírody. Oděná jemně zářivými odstíny modré a zelené, autorova díla k nám promlouvají o dokonalém přírodním řádu vytvářejícím sám sebe 'bez receptury'.

Mühlbauerova jasně stavěná výtvarná řeč nás přibližuje k často neviditelným pohybům a energiím, které spojují celé naše organické bytí. Prostřednictvím motivů naznačujících esenci rostlin, vody a vzduchu odkrývá struktury, které od nepatrných atomárních a buněčných soustav, až po samotné planetární a vesmírná tělesa svou gravitací k sobě přitahují vše živé i neživé. Autor podává zprávu o fyzickém soustředění, které je prazákladem všeho, ale touto cestou zároveň poukazuje na soustředění v dalším smyslu tohoto slova. Ve svých obrazech nás provádí přeskládanými vrstvami forem, jakoby tím chtěl postupně odfiltrout druhotné jevy a dovést nás až k samotnému jádru našeho vědomí, kde v oproštění ode všeho nepodstatného se teprve naskytne možnost zaostřit vlastní vnitřní zrak.

V křehké souhře mezi rozumem a intuicí, s příznačnou barevnou jemností a střídou tvarovou naléhavostí, Mühlbauerovy obrazy v nás probouzí volnou, jindy zřídka zapojenou asociaci osobních citů, a pomáhají k pročištění reflexí sebe samých. Jejich často až lyrický charakter představuje lehkost vydolovanou naopak z náročného procesu postupného zhmotňování do oprávněných tvarů a útvarů, kde si uvědomujeme nesčetné vazby a uzly, spojující všechny roviny toho, čemu říkáme 'existence'. Vzdáleně odrážejí něco z meditativní, procesuální dekorativnosti orientálních kultur, autorova díla směřují především k redukci zobrazovacích prostředků na bytostné, průsvitné minimum. Z této 'obnažené' polohy vyjádření, osvobozené od svazujícího ohledu předmětného rozměru, se pak rozvíjí autorovo tiché, intenzivní svědectví o odvěké, přitom stále aktuální 'totální kompozici' živelného bytí: člověk zakletý v přírodě a příroda zakletá v člověku.

Richard Drury

Krajina, 2000, kvaš na papíře, 49 x 50 cm